

Nr 25

Av herr **Hamrin** i Jönköping, *om förbud mot professionell boxning.*

(Lika lydande med motion nr 17 i Första kammaren)

Sedan frågan om boxningssporten och dess skadeverkningar senast behandlades i riksdagen på grundval av i ämnet väckta motioner (våren 1967) har nya dödsfall inrapporterats från utländska boxningsringar och frekvensen av mentalt och fysiskt skadade ytterligare stigit. Det innebär med andra ord, att boxningens skuldkonto kommit att än mer markeras, vilket i sin tur måste skärpa kravet på samhällsengripanden mot företeelsen i fråga. Det kan icke från någon enda synpunkt anses försvarligt att dröja med sådana ingripanden tills boxningen tagit sin dödsträff även i vårt eget land. För övrigt gäller att boxningen, även när den inte omedelbart framstår som livshotande, åsamkar utövarna allvarliga och bestående hjärnskador och således måste eftertryckligt utdömas.

Det finns mot den bakgrunden all anledning att återkomma med kravet på ett regelrätt förbud mot boxningen åtminstone i dess yrkesmässigt bedrivna och särskilt utmanande form. De medicinsk-humanitära skäl som talar härför är i dag lika övertygande som någonsin. Som så ofta framhållits skiljer sig boxningssporten principiellt från varje annan idrottsverksamhet i så måtto, att den uppkomna skadegörelsen ingalunda sker mot reglerna men väl ingår som ett normalt led i själva tävlingen. Detta påstående har inte kunnat i sak vederläggas av boxningens anhängare. Såväl från medicinalstyrelsens som socialstyrelsens sida har i officiella remissutlåtanden argumenterats för förbud mot den professionella boxningen.

Det skall än vidare framhållas att betydande kommersiella intressen är knutna till boxningssporten. Just denna omständighet bidrar i hög grad till att utövarna med berätt mod tar risker till liv och hälsa, som saknar motstycke vid annan sportutövning. Yrkesboxaren är med andra ord mer eller mindre i händerna på affärskretsar, som inte har något annat intresse än att dra ekonomisk fördel av hans verksamhet.

När detta skrivs föreligger ännu ingen offentlig redovisning av resultatet av den inom Nordiska rådets ram verkställda undersökningen av boxningens skadeverkningar. Det synes emellertid som om redan nu tillräckligt med indicier föreligger för ett klart ställningstagande mot boxningen som sådan och för ett inskridande i förbudslagstiftningens form mot yrkesboxningen.

De excesser i fysiskt våld och råhet, varom här är fråga, bör i ett kultursamhälle icke tolereras.

Med hänvisning till vad ovan anförts hemställes,

att riksdagen måtte besluta om stadgande av förbud mot tävlingar och uppvisning i boxning mellan professionella utövare av sporten i fråga.

Stockholm den 12 januari 1968

Yngve Hamrin (fp)
i Jönköping